



Francisco Pizarro i Diego de Almagro, dos conquistadors de nissaga reial catalana

Autor: Pep Mayolas

Data de publicació: 17-04-2014

En aquesta nota de recerca, en Pep Mayolas ens suggereix la hipòtesi que dos dels més importants conquistadors espanyols podien ser descendents de monarques de la Corona Catalana.

En Francisco Pizarro, igual que el seu col·laborador i després enemic Diego de Almagro, igual que l'Hernàn Cortés, i fins i tot algun altre d'aquests conquistadors extremenys o andalusos tan abrandats, podrien ser descendents il·legítims de la casa reial dels Trastàmara –o, en algun cas, fins i tot, descendents desnonats dels comtes-reis catalans– que miren de redreçar el seu fat quan la mort del Rei Catòlic (1516) i l'entrada de la Casa d'Àustria (Carles V, 1518) els deixa desproveïts dels privilegis que comportava ser germanastres, nebots carnals o cosinastres del rei Trastàmara de torn. Amèrica i els nous territoris a conquerir són una oportunitat de fer fortuna, d'adquirir terres i vassalls i tornar a tenir una posició influent a la cort a partir del poder que es deriva de les riqueses del Nou Món.

Per mi, En Francisco Pizarro podria ser un fill de l'amistançada de Ferran II, la dama segarrenca Aldonça Roig d'Ivorra i Alemany. Hi ha fonts que diuen que el Rei Catòlic tingué dos fills amb aquesta senyora: el més conegut, l'Alfons d'Aragó (1470-1520), arquebisbe de Saragossa i més tard de València, mecenes, pare de 7 fills il·legítims amb Anna de Gurrea i avi i tutor de Sant Francesc de Borja, entre d'altres. L'altra filla de Ferran II i Aldonça Roig seria una noia anomenada Joana, que potser es confon amb una Joana tinguda amb una tal Joana de Tàrraga.

Bé, aquesta Aldonça Roig es casaria el 1475 amb un noble anomenat Francesc de Castre-Pinós de So i Carròs, i diuen que d'ell en tindria almenys dos fills. Podria ser que el matrimoni fos una tapadora per dotar de legitimitat els qui en realitat serien fills de Ferran i Aldonça, que continuaria sent l'amant del rei. Aquell mateix 1475 naixeria un Francesc de Castre-Pinós de So i Carròs i Roig d'Ivorra, que neix en el mateix període de temps que la censura fa néixer el pastor de porcs Francisco Pizarro. Francesc Pinós De So i Carròs = Francisco Pi çarro.

Estem parlant, doncs, d'un fill de l'amant del Rei Catòlic, o fins i tot d'un fill natural del mateix rei! Cal entendre que aquesta família seria una de les privilegiades de la cort fins a la mort del rei Ferran. Després, ve la pèrdua d'importància, la tangencialitat o l'ostracisme. I davant d'això, la nova oportunitat de fer fortuna és Amèrica.

Diego de Almagro. Font: Wikimedia.

Per la seva banda, En Diego de Almagro podria ser el fill del noble Jaume d'Aragó, de la família dels antics ducs de Gandia, descendent d'Alfons el Vell, comte de Ribagorça i de Dènia, marquès de Villena i excandidat a la Corona durant el Compromís de Casp (1412). En Jaume d'Aragó, desposseït de la baronia de Cortes al regne de València, aprofitaria l'enfrontament de Ferran i Isabel amb Alfons V de Portugal i la Beltraneja pel tron de Castella, l'any 1476, per entrar furtivament al seu antic castell de Vilafermosa i prendre'n el control, fins al punt de casar-se amb la filla del castlà, En Miquel Dalmau. Les autoritats de València, seguint instruccions de Joan II d'Aragó, pare del Rei Catòlic, assetjarien el castell fins que En Jaume d'Aragó es rendeix. Dut a València, és jutjat i executat, i la seva esposa i el seu fill d'un any, un nen anomenat Jaume d'Aragó i Dalmau, són confinats al castell de Xàtiva el 1477. D'aquest nen no se'n sap res més. Però si ens situem al 1516, després de la mort de Ferran II, tindríem un Jaume (Diego) d'Aragó-Dalmau (d'Almagro) que tampoc té fortuna i se l'ha de buscar. Junts, amb En Piçarro, que tots dos són de família reial i sempre tindran seguidors i familiars poderosos, conformaran una aliança per assaltar el poder dels inques i conquerir el Perú.

La procedència de cases reials ens dóna idea de fins a quin punt devien ser gent ambiciosa, àvids de restituir a les seves nissagues l'antic poder, i explicaria la rivalitat en què de sobte van caure, rivalitat que es traduí en una acarnissada guerra civil entre conquistadors, als anys 30 i 40 del segle XVI, que no té cap sentit si tots plegats fossin hidalgos extremenys, però que és del tot comprensible en fills i néts de reis o d'infants reials que es disputen l'hegemonia.

Com bé ha dit en Jordi Bilbeny en més d'una ocasió, no hi havia cap pastor de porcs entre els estrategs militars, líders polítics i juristes legisladors que bastiren la conquesta i colonització del Perú.

Pep Mayolas